

Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου

Μὲ κάθε δίκαιον ἔχαιρε καὶ ὑπερέχαιρε πρὸ τοῦ αἰῶνος ἡ Ἁγία Τριάς, προγινώσκουσα κατὰ τὴν θεαρχικὴν τῆς ἰδέαν, τὴν ἀειπάρθενον Μαριάμ. Διότι, εἶναι γνώμη τινῶν Θεολόγων, ὅτι ἂν καθ' ὑπόθεσιν ὅλα τὰ ἐννέα τάγματα τῶν Ἀγγέλων ἤθελαν κρημνισθοῦν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ νὰ γίνουν δαίμονες· ἂν ὅλοι οἱ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἄνθρωποι ἤθελαν γένουν κακοὶ καὶ ὅλοι νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν κόλασιν χωρὶς νὰ γλυτώσῃ τινάς· ἂν ὅλα τὰ κτίσματα, οὐρανός, φωστῆρες, ἄστρα, στοιχεῖα, φυτά, ζῶα, ἤθελαν ἀποστατήσουν κατὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ εὕγουν ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ μὴ ὄν· μ' ὅλον τοῦτο, ὅλες αὐτὲς οἱ κακίαι τῶν κτισμάτων, συγκρινόμεναι μὲ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγιότητος τῆς Θεοτόκου, δὲν ἠδύναντο νὰ λυπήσουν τὸν Θεόν, διατί, μόνη ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦτον ἱκανὴ νὰ Τὸν εὐχαριστήσῃ κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα καὶ νὰ μὴ Τὸν ἀφήσῃ τόσον νὰ λυπηθῇ διὰ τὸν χαῖμόν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν τόσων καὶ τόσων κτισμάτων Του, ὅσον ἤθελε Τὸν κάμῃ νὰ χαίρῃ ὑπερβαλλόντως διὰ λόγου Τῆς μόνον. Ἦγουν, διότι Αὐτὴ μόνη ἀσυγκρίτως Τὸν ἠγάπησεν ὑπὲρ πάντα· διότι Αὐτὴ μόνη ὑπὲρ πάντα ὑπήκουσεν εἰς τὸ θέλημά Του καὶ διότι Αὐτὴ μόνη ἐστάθη χωρητικὴ καὶ δεκτικὴ ὅλων ἐκείνων τῶν φυσικῶν, τῶν προαιρετικῶν καὶ τῶν ὑπερφυσικῶν χαρισμάτων, ὅπου ὁ Θεὸς διεμοίρασεν εἰς ὅλην τὴν κτίσιν.

Ἐν συντομίᾳ, διότι Αὐτὴ ἔγινεν ἓνας ἄλλος δεύτερος κόσμος, ἀσυγκρίτως καλύτερος ἀπὸ ὅλον τὸν νοητὸν καὶ αἰσθητὸν κόσμον καὶ ἄρκετὸς μόνος νὰ δοξάζῃ αἰωνίως τὸν Ποιητὴν ἐκ τῆς καλλονῆς καὶ ποικιλίας τῶν χαρισμάτων του περισσότερον ἀπὸ ὅλην τοῦ παντὸς τὴν δημιουργίαν.

Συνάγεται λοιπὸν ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι, ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεὸς προώρισε τὴν Θεοτόκον κατὰ τὴν προαιώνιον Αὐτοῦ εὐδοκίαν, ἣτις εἶναι, οὐχὶ τὸ ἐπόμενον καὶ κατ' ἐπακολούθησιν θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ προηγούμενον καὶ κύριον Αὐτοῦ θέλημα, ὡς τὸ ἐρμηνεύει ὁ μέγας τῆς Θεσσαλονίκης Γρηγόριος [λόγῳ α' εἰς τὰ Φῶτα καὶ λόγῳ εἰς τὴν Χριστοῦ Γέννησιν]· συνάγεται, λέγω, ἐκ τούτων, ὅτι, καθὼς τὸ περιβόλι γίνεται διὰ νὰ φυτευθῇ τὸ δένδρον καὶ πάλιν τὸ δένδρον φυτεύεται διὰ τὸν καρπὸν, τοιοῦτοτρόπως ὅλος ὁ νοητὸς καὶ αἰσθητὸς κόσμος ἔγινε διὰ τὸ τέλος τοῦτο, ἦτοι διὰ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον· καὶ πάλιν ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἔγινε διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· καὶ οὕτως ἐτελειώθη ἡ ἀρχαία βουλὴ καὶ ὁ σκοπὸς ὁ πρῶτος τοῦ Θεοῦ· μὲ τὸ νὰ ἀνακεφαλαιώθησαν τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ ἠνώθη ἡ κτίσις μὲ τὸν Κτίστην, οὐχὶ φυσικῶς, οὐχὶ προαιρετικῶς καὶ κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν· ὅστις εἶναι ὁ ἀνώτατος βαθμὸς τῆς ἐνώσεως, ὥστε ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ἄλλος ἀνώτερος, οὔτε εὐρέθη, οὔτε εὐρεθήσεται.

«Ἄόρατος Πόλεμος»

Μέρος πρῶτον, Κεφάλαιον ΜΘ'

ἐκδ. «ΤΗΝΟΣ», Ἀθῆναι ἄ.χ., σελ. 164

Πηγή: www.in-ad.gr